

Kdo myslíte, že jste?

Starší Tom-Atle Herland, Norsko

Územní sedmdesátník

V mnoha zemích po celém světě dokumentární pořad „Kdo myslíte, že jste?“ uchvátil i zaujal diváky a protagonisty tohoto televizního cyklu. Natáčení tohoto cyklu se zúčastnily mnohé celebrity, na které hluboce citově zapůsobilo, když byly svědky odhalení, prozkoumání a vylíčení příběhu svých předků. Toto uchvácení a dojetí je zajímavé, obzvláště s přihlednutím k perspektivě evangelia. Bez pomoci od zdatných genealogů by tyto celebrity neprožily tak mocný zážitek.

Kdo myslíte, že jste? Kdo jsou vaši předkové? Já sám jsem dítětem rodičů, kteří se obrátili do Církve a k evangelium. Můj otec a matka do Církve vstoupili v říjnu 1971. V únoru 1972 mě můj otec pokřtil, poté, co mi bylo 8 let. Můj otec, velmi věrný obrácený do Církve, počal bádát v rodinné historii brzy a vykonal práci na rodinné historii pro mnoho tisíc našich předků. Můj otec i nadále pracuje na rodinné historii, ačkoli mu je 83 let. Právě jsem začal s vyhledáváním jmen členů rodiny z matčiny strany. Moje matka zemřela v roce 1998, a ačkoli od té doby bylo již mnoho práce dokončeno, stále jí zbývá hodně vykonat. Mým cílem je vídat své jméno na kartičkách pro chrámové obřady, když navštívím chrám, tak často jako jméno svého otce nebo své manželky. Ale pokud v tom mám uspět, musí se mi

dostat pomoci tak, jako jsme to viděli v dokumentárním pořadu „Kdo myslíte, že jste?“. Moje manželka – velmi horlivá genealožka – mi pomáhá vyhledávat jména. Bez její pomoci by byl pokrok velmi pomalý. Pokud jste jako já a mnoho dalších, najdete si někoho, kdo vám s touto prací pomůže. Dosáhnete toho potom více, uvidíte, že vaši předkové budou nalezeni a že chrámová práce vaší rodiny bude vykonána. Dělat chrámovou práci je úžasný pocit! Je to obzvláště výjimečný zážitek, když procházím chrámem za jednoho ze svých vlastních předků, kterého jsem sám vyhledal či o kterém jsem si něco přečetl.

President Nelson měl úžasný proslov na generální konferenci v dubnu 2018 s názvem *Zjevení pro církev, zjevení pro náš život*. Ve svém proslovu řekl něco velmi zajímavého, a ta slova od té doby pro mne hodně znamenají: „*Nic nedokáže otevřít nebesa tak jako kombinace větší čistoty, naprosté poslušnosti, horlivého hledání, každodenního hodování na slovech Kristových v Knize Mormonově a času pravidelně věnovaného chrámové práci a práci na rodinné historii.*“

[Zvýrazněni

Starší

Tom-Atle Herland

přidáno.] Následujme proroka. Vezměme své předky do chrámu.

Za poslední desetiletí počet nově postavených chrámů velmi vzrostl. Se zvětšující se dostupností chrámů je zásadní, abychom je vy i já často navštívili. Jedna věrná žena v Církvi ke mně kdysi přistoupila, když jsem sloužil jako prezident kůlu, a řekla mi, že to je již dlouho, kdy naposledy byla v chrámu. V souvislosti s chrámem měla rozporuplné pocity. Řekl jsem jí, že to nevádí. Sám jsem znal i jiné bratry a sestry, kteří měli takové pocity. Zeptal jsem se, zda se k nám připojí na jednu

z celotýdenních cest z Norska do chrámu Stockholm ve Švédsku, ale zúčastní se pouze jednoho zasedání. „Jen jedno zasedání denně?“ zeptala se velmi překvapeně. „Ne,“ řekl jsem, „jediné zasedání za celý týden! Snažte se rozpoznat, ve který den budete pocítovat největší touhu jít do chrámu, a v tento den se zúčastněte pouze jednoho zasedání. V ostatní dny se můžete procházet okolo chrámu a dělat věci, které vám pomohou cítit se blíže

Kristu.“ Učinila tak, a to byl začátek změny, kterou prošla ona i vztah, jež chovala k chrámu.

Kdo vám může pomoci vyhledat vaše předky? Co můžete udělat pro to, abyste chodili do chrámu pravidelně?

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“¹ ■

POZNÁMKY
1. Jan 3:16.

POSELSTVÍ PŘEDSEDNICTVA KŮLU

Zdaliž srdce naše v nás nehořelo?

President Roman Čadeni

Druhý rádce v předsednictvu kůlu Praha

Byl vlhý večer. Zpěv ptáků a teplý jarní vítr rozeznával v listoví stromů melodii, která přinášela zvěst příslibu nového života, jenž se vůkol probouzel. Po prašné cestě kráčeli dva muži. Byli zabráněni do rozhovoru o událostech posledních dnů, že ani nepostřehli poutníka, který se k nim připojil. „O čem rozmlouváte?“ zeptal se. „Copak jsi neslyšel o tom, co se stalo v uplynulých dnech ve městě?“ Divili se a překotně popisovali, o čem spolu před tím diskutovali. Když došli k vesnici, poutník naznačil, že bude pokračovat, ale oni jej přesvědčili, aby s nimi zůstal. Když byli za stolem, vzal chléb, požehnal jej, lámal jej a podával

jim. V tom se jim otevřely oči, poznali jej, ale on zde náhle nebyl. Řekli si: „Zdaliž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě, a když otvíral nám písma?“¹

Takto popisuje evangelista Lukáš jednu důležitou událost, která tak trochu může připomínat každého z nás. My také kráčíme po cestě do Emaus a přemýšlíme o našich životech, o tom, kam směřujeme a jak být skutečně šťastnými. Rozjímáme o Bohu, o Ježíši Kristu, o plánu spasení a někdy nepostřehneme chvíle, kdy nám „hořelo srdce“ v chvílích, kdy byl Ježíš s námi. V okamžicích, kdy Duch Svatý potvrzoval našemu srdci a naši

mysli skutečnost o pravdivosti existence Boha a Jeho Syna.

Je naší lidskou podstatou touha po štěstí, po spokojenosti, po naplnění smyslu života a prožívání našich dnů na Zemi v radosti. Víím, že to nemusí být jen nedostižný ideál. Je to reálné a může to být skutečné. Možná existuje více způsobů, ale já vám svědčím, že toho určitě dosáhneme, když budeme chodit s Ježíšem po našem boku. Možná namítnete, že to není možné. „Někdy v budoucím životě,“ řeknete si. Lze to ale udělat již nyní. Na cestě našeho života musíme dělat ty správné kroky.

Prvním krokem je, že musíme Ježíše Krista *pozvat* do svého života. Chce Ježíš vůbec přijít k nám a být s námi? Určitě ano. Sám nám říká: „Aj, stojím u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dveře, vejduť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.“² Každý z nás dostal tuto nabídku. Ne každý ji však využije. Pokud toužíme po tom, aby se náš život ubíral správným směrem, abychom získali oporu, pocit bezpečí, naplnění a radosti, pozvěme Pána tím, že projevíme tuto touhu třeba mocnou modlitbou s prosbou, aby se tak stalo.

Druhým krokem je, že se budeme od Něj *učit*. „Učte se ode mne,“ naléhavě nás nabádal, „neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.“³ Spasitel učil lid a apoštoly své doby, ale On učí svůj lid i dnes skrze žijící proroky a apoštoly. Skrze znovuzřížené evangelium nám dává vědomost o základních zásadách

President
Roman Čadeni

království, které panuje nad celým vesmírem. Skrze písmo nám dává možnost studovat a učit se velké pravdy a moudrosti nebeské inteligence. „Ptejte se na písmo; nebo ... svědectví vydávají o mně.“⁴ Vyzývá nás sám Kristus.

Třetím krokem je, že v Něj budeme *věřit*. Pisatel Příslaví nás naléhavě žádá: „Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nezapolehej. Na všech cestách svých snaž se jej poznávat, a onť spravovatí bude stezky tvé.“⁵ Víra v Krista je ústředním bodem a závěrným kamenem nejen našeho náboženství, ale i naší nejnaternější podstaty osobního života, vedoucí nás ke světlu. Víra v Něho je více než pouhé konstatování, že žije. Je to naprosté spoléhání se na Něj. Znamená důvěřovat, že On má veškerou moc nade vším. Neexistuje zlo, jež by nemohl zastavit. Všechny věci jsou v Jeho rukou. Tato země je pod Jeho vládou. Víra v Krista nás uschopňuje k proměně našeho života a konání zvláštních činů, které okolní svět nazývá zázraky.

Čtvrtým krokem je, že Jej budeme *následovat*. Sám nám říká: „Já jsem ta cesta, i pravda, i život.“⁶ Nastiňuje nám tak, že je schopen ukazovat nám směr. Zajistit svobodu projevem osvobozující pravdy a naučit se vést plnohodnotný a šťastný život. Tak, jak vyzval své učedníky slovy „Pojďte za mnou ...“⁷ nabízí i nám jít v Jeho stopách a po Jeho boku.

Lid této země má na sobě apoštolské pozhennání. Předal ho v modlitbě k obnově Československé

misie 6. února 1990 tehdejší apoštol Russell M. Nelson na Kněžích hoře: „Požehnej tento svůj lid, aby poznal Tebe, jediného pravdivého Boha, a Ježíše Krista, kterého jsi poslal. Požehnej jim, aby poznali a dodržovali Jeho přikázání.“

Každý z nás, v této zemi, má tedy zaslíbení v tom, že může poznat Boha a Ježíše Krista. Tento příslib je skutečný a důležitý. Otevírá nám možnost využít velkého plánu štěstí, který byl od počátku věků připraven pro každého z nás.

Když půjdeme po naší cestě do Emaus a naše kroky budou těmi správnými, výše uvedenými kroky, můžeme se stát, slovy presidenta Thomase S. Monsona, „takovými jako On. Výraz se může změnit, srdce se může obměkčit, krok se může zrychlit

a rozhled se může zvětšit. Život se stane tím, čím se stát má. Tu změnu někdy nepostřehneme, ale nastává.“

Drahé sestry a drazí bratři, svědčím vám, že tato slova jsou pravdivá. Mám je vyzkoušena a ona fungují. Pojdme na cestu společně. Navzájem se podporujme a posilujme. Dělejme správné kroky. Pak bude naše srdce hořet a obdržíme „zjevení za zjevením, poznání za poznáním, [abychom mohli] znáti tajemství a pokojné věci – to, co přináší radost, to, co přináší život věčný“.⁸ ■

POZNÁMKY

1. Lukáš 14:32.
2. Zjevení 3:20.
3. Matouš 11:29.
4. Jan 5:39.
5. Příslaví 3:5–6.
6. Jan 14:6.
7. Matouš 4:18–19.
8. NaS 42:61.

Ohlédnutí za březnovou konferencí Pomocného sdružení

Dana Vitová, Ivana Dynková a Marcela Audrlická

Kůlové předsednictvo Pomocného sdružení

Dne 23. března 2019 se v pražské kapli konala kůlová konference Pomocného sdružení. Přijelo více než 60 sester, aby se vzájemně podpořily a hodovaly na duchovní hostině. Celou konferencí se prolínalo jako její stěžejní téma svědectví. Konference se zúčastnilo celé předsednictvo kůlu Praha a mezi hosty byl i patriarcha kůlu Praha, Radovan Čaněk, a jeho manželka.

Sestra Čaňková se podělila o myšlenku presidenta Hinckleyho, že svědectví je osobní věc každého z nás. V mládí přečetla spoustu knih, ale v žádné literatuře nenacházela uspokojení. Nabyté poznatky aplikovala v praxi, ale stále jako by jí „něco“ scházelo. Až později to, co hledala, našla v Knize Mormonově a v Bibli. Zjistila, že to, co žádná jiná publikace neobsahuje, je Duch Svatý, který

dosvědčuje pravdu. Patriarcha Čaněk se rovněž podělil o své svědectví. Pro každého z nás je připravena ta nejlepší cesta, kterou máme nalézt. Její nezbytnou součástí je Usmíření Ježíše Krista. Svědectví připojila i sestra Veronika Řehová. Každé naše svědectví, které vydáme, a každý náš čin mohou mít velký vliv na život druhých.

Závěrečným řečníkem byl prezident kůlu Martin Pilka. Vyjádřil svou vděčnost za všechny věrné sestry a za jejich službu. Skutky jsou jednou z možností, jak poznat Pána.

Součástí konference byla také účast na charitativním projektu *Knit A Square (Uplet čtverec pro Afriku)* na pomoc sirotkům, opuštěným dětem a dětem s AIDS v Jižní Africe. Sestry v jednotlivých sborech a odbočkách, které se začátkem roku do projektu zapojily, čtverce pletly či háčkovaly společně na schůzkách PS nebo samy doma. Mnohé z nich si oprášily své letité dovednosti, ale pro jiné bylo naučit se plést či háčkovat novou výzvou. Sestry prokázaly velkou houževnatost a pílí a dokázaly vyrobit celkem 640 čtverců, které přivezly s sebou na konferenci. Čtverce již dorazily do Afriky, kde je dobrovolníci sešijí do dek a předají potřebným dětem.

A jak jsme získaly své svědectví my?

Sestra Dana Vitová:

Jako malá jsem se svých rodičů často ptala, co bude po smrti. Měla jsem z ní strach a často mě přepadal pocit beznaděje. Každý z rodičů mi

odpovídal odlišně – maminka tvrdila, že smrtí vše končí, a tatínek říkal, že něco možná je, ale že neví co. Ani jedna z odpovědí mě příliš neuspokojovala, a tak jsem v době dospívání začala hledat odpovědi na své stále se množící otázky v jednotlivých náboženstvích.

Na školním výletě do Francie jsem se seznámila s profesorkou francouzštiny z našeho gymnázia, Marií Šmídovou (nyní Čaňkovou), která mi natolik učarovala svým jednáním, že jsem si přála být jako ona. Při jedné příležitosti zmínila, že je členkou Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, a tak jsem se po návratu domů rozhodla, že Církev navštívím. Do té doby jsem již navštívila několik jiných církví a společenství

a mé přesvědčení o existenci Boha stále sílilo. Když mě na shromáždění oslovili misionáři a začali mě učit o Jeho plánu, konečně jsem dostala uspokojivé odpovědi na své otázky. Dokonce jsem měla pocit, že to, co mi říkají, jsem už kdysi slyšela. Postupně jsem získala své vlastní svědectví o Bohu a Jeho Synu, Ježíši Kristu, a o jednotlivých naukách a zásadách evangelia.

Svědectví je pro mě tím nejcennějším darem a jsem velmi vděčná, že jsem ho získala již v mládí. Svědectví o Bohu a o Ježíši Kristu mi pomáhalo a pomáhá v dobách dobrých i zlých a jsem vděčná za to, že i moje děti mohou vědět, k jakému „prameni“ se mohou obracet, když potřebují povzbudit, posílit nebo

se správně rozhodnout. Jsem vděčná za Spasitelovu smírnou oběť, za Jeho láskyplná milosrdenství, kterých se mi dostává, a za to, že mohu v životě pociťovat Jeho lásku. Svědčím o tom, že když uděláme vše, co je v našich silách, On bude vždy s námi a povede nás po cestě k věčnému životu.

Sestra Ivana Dynková:

Svědectví o Ježíši Kristu jsem získala ve 12 letech. Byla jsem se svou starší sestrou Ivetou na prázdninách u dědečka a ona mi večer před spaním vyprávěla o Ježíši Kristu. (Sestra byla již tenkrát členkou Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.) Nebylo to pro mě nic nového, protože jsem od malička slyšela o Ježíši na bohoslužbách v katolickém kostele a v hodinách náboženství.

Iveta mi vyprávěla o Spasitelově zázračném narození, o Jeho životě. Tiše jsem ji poslouchala a před mýma očima vystupovaly živě jednotlivé obrazy příběhů. Velmi silně se mě v nitru dotkla část o Jeho Ukřižování. Mé nitro hořelo a já jsem cítila bolest, kterou Mu působili, když Ho bičovali a když Mu ostré hřeby pronikaly kůží. A pak mi sestra položila otázku, která způsobila doslova převrat v mém dosavadním životě: „A víš, že zemřel také za tebe, za tvoje hříchy, abys jednou mohla být s Bohem?“

Duch Svatý se dotkl mého srdce a způsobil mocnou změnu. Informace, že Ježíš zemřel za naše hříchy, kterou jsem znala již dříve, dostala najednou úplně jiný rozměr. *Zemřel pro mě? Pro*

mě? Pro mě? Najednou se „obyčejná informace“ změnila v potvrzení věčné pravdy a svědectví o ní. Osobně jsem pociťovala, jak moc mě Spasitel miluje a že vše o Jeho božskosti je pravda. Byl to nádherný okamžik, a já si přála, aby to tak zůstalo navždy. Bylo mi líto, že musel kvůli mně zemřít. A na druhou stranu jsem byla velmi vděčná, že to pro mě osobně udělal. Odpověděla jsem sestře: „Chtěla bych zemřít místo Něho.“ Usmála se na mě a já věděla, že mi rozumí.

Vydávám svědectví o tom, že Ježíš Kristus je náš Spasitel. Miluje nás, vše podstoupil z velké lásky k nám, a my nemůžeme být spaseni skrze žádné jiné jméno než to Jeho. On je pevným základem a skálou, a budeme-li na ní stavět, nebudeme nikdy přemoženi.

Sestra Marcela Audrlická:

O svém obrácení moc ráda vyprávím misionářům, protože je to příběh o zasetém seménku.

S misionáři Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů jsem se poprvé setkala krátce po revoluci, kdy byla atmosféra v naší společnosti velmi otevřená. Chodila jsem na gymnázium a misionáře pozval přímo k nám do školy ředitel, abychom se seznámili s naukami, které do té doby byly u nás nedostupné. Několik spojených tříd sedělo v jedné učebně a sledovalo, jak misionáři malují na tabuli plán spasení, a poslouchalo příběh o Josephu Smithovi. Tento obrázek se mi vryl do paměti. V tu dobu jsem ještě asi nebyla připravena evangelium

přijmout. Misionáři zmizeli z mého života a já si ještě musela projít obdobím, které mě později dovedlo k hledání nepomíjivých věcí.

Za několik let mi dal Bůh druhou šanci. Misionáři přišli jako odpověď na moji první modlitbu v životě. Zakleпали u našich dveří a mně se v tu chvíli vybavil tentýž duch, jež jsem pociťovala tenkrát v učebně gymnázia. Velmi jsem toužila po tom, abych si tohoto ducha mohla v životě uchovat už navždy. Učila jsem se zásadu za zásadou. S každou novou zásadou přišla výzva, abych ji zkusila přijmout do svého života. A já to zkoušela. A ono to fungovalo. Krůček po krůčku rostlo mé svědectví o jednotlivých zásadách evangelia, a hlavně moje poznání, kým skutečně jsem a že mám milujícího Otce v nebi a Spasitele, který mi může pomoci překonat hříchy i smrt. Od té doby se v mém životě událo mnoho zázraků. Zázraků, které mi daly pocítit, že jsem na správné cestě.

Od té doby již uplynula spousta let, ale svědectví, které jsem získala a na kterém se snažím stavět svůj život, je stále živé a stále se upevňuje prostřednictvím dalších výzev a požehnání, jichž se mi dostává.

Vím, že jsem dcerou Nebeských rodičů, kteří mě dokonale znají a milují. Můj Nebeský Otec si přeje, abych byla šťastná nyní i po celou věčnost. Skrze svého Syna Ježíše Krista má moc přivést domů každé ze svých dětí, včetně mě a mé rodiny. Ježíš Kristus je mé světlo, můj Spasitel a Vykupitel. ■

Velké svědectví

Christiana E. Procházková (77 let)

Odbočka Třebíč

Byl březen roku 1999. Po obědě jsme se s maminkou rozhodly, že si zajedeme s károu do lesa pro hrabanku a nějaké dříví, které nám už silně docházelo – neměly bychom čím topit. Jelikož jsme už nebyly tak silné jako dřív, tak nám byla i prázdná velká kára těžká.

Dříví bylo vlhké a hrabanka nasákla vodou, a tak jsme si toho moc nenaložily, abychom to utáhly. Ještě k tomu všemu byla kola nenapumpovaná a poloprázdná, protože mně hadička od pumpy nechtěla jít nasadit na ventil, a tak jsme jely bez napumpování.

Když byla kára naložena mokrým dřívím a dvěma pytli mokré hrabanky, bylo to hodně znát. Z lesa jsem táhla káru za sebou a maminka ji vzadu silnou větví tlačila. To jsme tak dělávaly vždy. Tolik jsme se pak nenatahaly. Zeptala jsem se dozadu maminky, jestli stále tlačí, protože se mi najednou jelo tak lehce. Řekla, že ne, že jí užijším. Nevěřila jsem, že netlačí, ale opravdu mi nestačila, a já jsem táhla káru skoro jednou rukou. Stále jsem se ale obracela nazpět, jestli je skutečně pravda, že mi maminka nepomáhá.

Bylo to nápadné, jak se těžká kára stala lehkou. V mysli se mi vybavil obrázek z jednoho církevního časopisu, kde byli vyobrazení andělé, jak pomáhají tlačit ruční vozíky pionýrů Svatých posledních dnů přes prerie. I nám musel někdo s těžkou károu pomáhat. Jak dobrotivý je Bůh! ■

Díl 3.: Působení Československé misie Církve – od zasvěcení do začátku války

Gád Vojkůvka

Člen vysoké rady a historik kůlu Praha

Novým prezidentem Československé misie byl 4. května 1936 ustanoven Wallace F. Toronto.

Stručný přehled jednotlivých let

1929 • Po šest týdnů byla vedena misijní škola, kde se vyučoval český jazyk, české dějiny, Kniha Mormonova, Bible, literatura a náboženství. Začátky byly těžké, protože nebyla k dispozici žádná vhodná učebnice češtiny pro cizince. Misionáři nutně potřebovali najít nejprve české přátele a zájemce o evangelium, kteří by jim pomáhali.

• Zatímco se všichni učili česky, prezident misie Arthur Gaeth pořádal přednášky se světelnými obrazy v různých městech a pro různé organizace

s návštěvností od 50 do 400 zájemců. V této činnosti pokračoval i v dalších letech. Úspěšná byla přednáška *Buddhismus a křesťanství*, kdy měl prezident Gaeth příležitost nejen porovnat buddhismus s křesťanstvím, ale i oboje porovnat s obnoveným evangeliem Ježíše Krista. • Tři přednášky byly vysílány v rozhlase. • V listopadu přijel starší John A. Widtsøe z Kvora Dvanácti apoštolů. Při večeři s ním pět vydavatelů novin ocenilo, že jim bylo dovoleno setkat se s apoštolem a sestrou Widtsøe a seznámit se s názory Církve. • A tak v průběhu roku vyšlo v tisku 72 pozitivních článků o Církvě.

1930 • V lednu 1930 byli první misionáři posláni do Brna a do Hradce Králové a po příjezdu dalších i do Pardubic a Mladé Boleslavi. • 20. ledna začalo pravidelné vydávání misijního měsíčníku *Hvězdička* (nejdříve jen anglicky a od roku 1935 dvojjazyčně), který obsahoval různé informace a také překlady nejdůležitějších pasáží z knih *Nauka a smlouvy*, *Drahocenná perla* a *Kniha Mormonova* – dříve než byly přeloženy a vydány tiskem celé. • Byl vydán tiskem první zpěvník 72 církevních písní (bez not).

1931 • Dne 2. ledna pokřtil prezident Gaeth v Rumunsku v rámci Čs. misie Etelku Marii Bertu von Haragos, která přeložila v té době

President Joseph Fielding Smith, který v letech 1970–1972 sloužil jako 10. president Církve, navštívil v roce 1939 jako člen Kvora Dvanácti apoštolů Československo.

už polovinu Knihy Mormonovy do maďarštiny. • Dne 16. května u břehu Labe u Čelákovic měla jako první v Československu výsadu být pokřtěna sestra Bohumila Moravcová, za přítomnosti 26 členů a přátel Církve. • Smutnou zprávou téhož roku bylo to, že 26. listopadu zemřela Františka Brodilová, o které apoštol Widtsoe řekl: „Bude známa jako žena, která svými modlitbami uvedla misii do existence.“

1932 • Úsilí předešlého roku bylo završeno několika křty – šest v Brně, čtyři v Praze, dva v Pardubicích a jeden v Mladé Boleslavi. • V červenci, při příležitosti konference misijních presidentů v Praze, přijel i president Evropské misie John A. Widtsoe s manželkou.

1933 • Bylo pokřtěno 27 osob. • Byla vytvořena první odbočka v Praze. • Byla vydána toužebně očekávaná „Kniha Mormon“ v nákladu 3 000 výtisků. • Za výkladem Topičova nakladatelství byla aranžována výstava s informacemi o Knize Mormon a během deseti dnů bylo prodáno 50 knih.

1934 • Bylo pokřtěno 16 členů. • Ve všech odbočkách byl uspořádán „Týden duchovního osvěžení“ s různými tématy z evangelia.

1935 • Byl opakován „Týden duchovního osvěžení“ s novými tématy. • Velké pomluvy proti Církvi byly zveřejněny v *Lidových listech*. Církve se ale u soudu obhájila a útočníci se museli v tisku omluvit a svá tvrzení odvolat.

1936 • Bylo pokřtěno 26 členů. • Misii navštívil starší Richard R. Lyman z Kvora Dvanácti apoštolů.

• President Arthur Gaeth byl po deseti letech misionářské služby uvolněn z funkce. • Novým presidentem misie byl povolán Wallace Felt Toronto, jeden z původních šesti misionářů.

1937 • Misii navštívili prorok a president Církve Heber J. Grant, president Britské misie Hugh B. Brown a apoštol Richard R. Lyman. President Grant ve svém proslovu pro 270 přítomných probral a vysvětlil Články víry. • Bylo pokřtěno 17 osob. • V odbočkách i pro veřejnost byl na Vánoce promítán film *Král králů*.

1938 • Rostlo velké napětí ve společnosti – politické i národnostní – hrozila válka. • Došlo k mobilizaci. • Bylo pokřtěno jen šest osob. Misionáři museli v září opustit misii, ale v prosinci se někteří vrátili. • Pro nedostatek misionářů a kvůli některým místním problémům musela být většina působišť misionářů uzavřena. • Byla vydána kniha *Články víry* od Jamese Talmage – velká pomůcka v práci Církve.

1939 • Došlo k rozpadu Československa a po obsazení českých zemí německou armádou 15. března bylo konání shromáždění přerušeno. • I přes zákaz shromažďování bylo dovoleno konat alespoň sborové konference a práce misionářů a věrných členů pokračovala ve třech zbývajících odbočkách – Praha, Brno a Mladá Boleslav. • Vzhledem k událostem, které směřovaly k válce v Evropě, přijel v červenci na základě zvláštního pověření starší Joseph Fielding Smith z Kvora Dvanácti apoštolů s manželkou do Brna na zvláštní konferenci a zúčastnili

se prvních křtů u nás po více než roce (Valerie Kudelová a Otakar K. Vojkůvka, kterého apoštol konfirmoval). Navštívili spolu s dalšími 80 členy místo zasvěcení misie u Karlštejna. • V srpnu bylo několik misionářů zatčeno a vyslýcháno je gestapo. S velkým úsilím se podařilo zajistit jejich propuštění. • První předsednictvo Církve 24. srpna nařídilo, aby se všichni misionáři okamžitě evakovali z evropských misí před hrozbou války. O tři dny později president Toronto ustanovil prozatímního vedoucího misie, Josefa Roubička, a vedoucí odboček v Praze, Brně a Mladé Boleslavi. Za pomoci Amerického konsulátu se podařilo 31. srpna docílit propuštění posledního misionáře z vězení a týž den o půlnoci spolu s presidentem Torontem jako poslední opustili zemi.

O den později začala druhá světová válka. Od této chvíle spočívala bez misionářů veškerá činnost Československé misie jen v rukou českých členů a členek, na jejich svědectví, víře, odvaze, pílí, vzájemné lásce a ochotě nechat se vést inspirací Ducha Svatého. ■

Starší Vojtěch Novotný

Anglická misie Manchester

Jsem vděčný za to, že jsem ve svém životě mohl pocítit lásku mého Nebeského Otce a zažít, jak mi mnohokrát odpovídal na mé modlitby a vyslyšel mě, i když jsem Ho opakovaně zklamal. Vím, jak milosrdný je můj Nebeský Otec a jakou moc má Usmíření Jeho Syna. Zažil jsem, jakou moc má kněžství, jehož pravomoc svěříje nám, nedokonalým lidem. Ale co je nejdůležitější, cítím a vím, že evangelium Ježíše Krista, tak jak je znovuzříženo skrze Knihu Mormonovu, je jediná cesta k opravdovému štěstí. Cítím světlo a pravdu – ať už z písem, nebo ze slov Pánových služebníků. I když někdy v životě má víra kolísá, mám jasné svědectví o tom, co jsem zažil, a o reálné moci Ducha Svatého. ■

Starší Vojtěch Novotný

Misionáři z kůlu Praha

V současné době slouží na misií na plný úvazek 13 členů našeho kůlu. A dalších několik se na misií připravuje.

Sbor Brno:

Starší Daniel Čaňo: září 2018 – září 2020, Utažská misie Salt Lake City
Sestra Anya Saunders: listopad 2018 – červen 2020, Misie Bulharsko/střední Euroasie

Sbor Hradec Králové:

Starší Matěj Pražák: listopad 2018 – listopad 2020, Alpská misie – německy mluvící
Starší Vojtěch Novotný: srpen 2018 – srpen 2020, Anglická misie Manchester

Odbočka Jihlava:

Sestra Petra Dítěťová: srpen 2018 – únor 2020, Francouzská misie Lyon

Sbor Plzeň:

Sestra Gabriela Melcrová: březen 2019 – září 2020, Skotsko/Irská misie

Sbor Praha:

Starší Bryson Šedivý: září 2018 – září 2020, Beninská misie Cotonou
Sestra Kristýna Mottlová: červenec 2018 – leden 2020, Anglická misie Leeds
Sestra Helena Duštířová: únor 2019 – červenec 2020, Anglická misie Londýn – návštěvnické středisko

Odbočka Třebíč:

Starší Jiří Pohořelický: říjen 2018 – říjen 2020, Anglická misie Manchester

Sbor Uherské Hradiště:

Starší Michal Janoušek: červenec 2018 – červen 2020, Alpská misie – německy mluvící
Sestra Kateřina Kamarádová: červenec 2018 – únor 2020, Kanadská misie Calgary
Starší Jaroslav Kvasnička: srpen 2017 – září 2019, Německá misie Berlín

Pokud byste našim misionářům chtěli napsat pár řádků (zprávy od rodiny a přátel z domova misionáře vždy velmi potěší a povzbudí), můžete o jejich e-mailovou či poštovní adresu požádat jejich rodiče nebo biskupa/presidenta odbočky. ■

Redakce Místní přílohy

Viděli byste v Místní příloze *Liahony* rádi nějakou konkrétní rubriku nebo článek? Chtěli byste sami přispět nějakým příběhem, zprávou či užitečnou informací? Napište nám o tom!

E-mail do redakce:

redakceCZ@ChurchofJesusChrist.org

Šéfredaktorka: Gabriela Pilková
 Místní příloha vychází v české *Liahoně* v lednu, dubnu, červenci a říjnu. ■